

Interview met oncologieverpleegkundige en werkbegeleider José van den Bergh – Wichink

Wat vind je het mooiste aan jouw rol als werkbegeleider?

“Het overdragen van kennis, de trainees en jonge zorgprofessionals zien groeien en steeds meer zelfvertrouwen krijgen. Het blijft mooi dat ik een rol mag spelen in de ontwikkeling van mijn collega's door te proberen het beste bij hen naar boven te halen. Natuurlijk kun je uit boeken veel leren, maar het stukje praktijk is in ons vak onmisbaar en maakt het leerproces echt completer. Zo werk ik op de afdeling met buikchirurgie waar vaak complexe zorg bij komt kijken. Ik bespreek met de oncologieverpleegkundige in opleiding of trainee de casus van een patiënt die ze verzorgen voor en leg uit waar je op let en waarom, wat is belangrijke informatie en hoe krijg je die. Je geeft tips mee over hoe je de zorg kunt bieden of hoe je om gaat met die patiënt. Nu ligt er bijvoorbeeld een patiënt met een angststoornis op onze afdeling, en in de boekjes lees je niet hoe je dat het beste kunt aanvliegen. Niet dat mijn manier de enige manier is, maar het is een manier en leerzaam om te zien hoe iemand met jarenlange ervaring oplossingen weet en die samen te delen.”

Wat is een goede manier om jonge collega's te coachen?

“Ik denk vaak terug aan hoe ikzelf begon. Het helpt als je het met enthousiasme vertelt en de trainees meeneemt aan het bed. Daarbij benadruk ik altijd dat ze alles aan me mogen vragen, geen vraag is te gek. Als je iets niet weet, kan je simpelweg niet verder. Die ruimte en dat vertrouwen geven helpt enorm. Bij de oncologieverpleegkundigen in opleiding en trainees die denken dat ze alles weten, zie je dat ze eerder vastlopen in het proces van leren. Het is belangrijk dat ze weten dat ze met alles bij ons terecht kunnen.”

Hoe ga je als werkbegeleider om met het psychosociale aspect van het vak?

“Ik vind het altijd belangrijk om bij een heftige casus of situatie te vragen: hoe is het nu voor jou? Het wordt altijd als prettig ervaren dat je als werkbegeleider ook voor dat stukje aandacht hebt. Impactvolle, heftige situaties raken mij na veertig jaar werkervaring gelukkig ook nog steeds. Dat mag en dat is juist heel gezond. Hier zelf open over zijn, stimuleert dit ook bij anderen. Dan komen juist de vragen: hoe ga je daarmee om, hoe steun je de patiënt het beste? Hierdoor voelen trainees zich gesteund en gesterkt om dit ook te uiten.”

Wat hoort verder nog bij jouw rol als werkbegeleider?

“Ik zorg er bij verslagen of opdrachten die ze bij mij inleveren altijd voor dat ik snel, het liefst binnen een week, een reactie geef. Dat is voor hen fijn om direct weer door te kunnen en de snelheid erin te houden. Daarbij vind ik het ook altijd belangrijk om aandacht voor hen persoonlijk te hebben als collega. Op deze manier voelen ze zich vertrouwd om het bijvoorbeeld ook te delen als het privé moeilijker gaat, wat weer effect kan hebben op het leerproces. Als er een probleem is, zoeken we samen naar de oplossing en mogelijkheden hoe we dit het beste kunnen aanvliegen. Het feit dat je het totale plaatje ziet en niet alleen oog hebt voor de leerdoelen, wordt ook als fijn ervaren en heeft een positief effect op de persoonlijke ontwikkeling.”

Leren zij jou ook iets?

“Zeker, ze brengen weer de nieuwste informatie mee vanuit de opleiding, waardoor ze mij ook weer aan nieuwe inzichten helpen en echt iets toevoegen. Ik zeg ook altijd: hun inbreng is net zo belangrijk als mijn inbreng.”

Waarom zou je anderen het beroep oncologieverpleegkundige aanraden?

“We hebben het mooiste beroep, doen heel bijzondere dingen. Ik blijf het na al die jaren nog altijd mooi vinden dat wij voor deze patiënten mogen zorgen. Ik zet me nog altijd even graag in om te bedenken wat we elke dag en dienst weer kunnen doen om de patiënten op de best mogelijke manier verder te helpen. Daar krijgen we ook veel waardering van de patiënten voor terug, heel bijzonder.”